

Ninni
ja
lumotto kirja

Sari Ahonen

Ninni ja lumottu kirja

Ninni ja lumottu kirja

Sari Ahonen

Copyright© Sari Ahonen 2015

ISBN: 978-952-330-470-3

Kustantaja: BoD - Books on Demand Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

1

"...97, 98, 99, 100!" Ninni sähähti kuumissaan ja sysäsi peiton pois päältään. Yöpaita oli takertunut hikiseen ihoon ja otsatukka oli kostea. Ei ketään missään. Ei kuiskintaa eikä narahtelevia portaita. Ei äidin höpötystä eikä isän hyräilyä. Eikä varsinkaan Niklaksen iänikuista vinkumista "mä en saa koskaan mitään, byääh!". Miten ne olivat voineet unohtaa hänen syntymäpäivänsä? Se ei ole mahdollista, se ei saa olla mahdollista! Eikä sitä ole koskaan ennen tapahtunut. Ninni oli ymmällään.

Ninni oli herännyt aulan kellon lyödessä kahdeksan. Hän oli ollut iloinen ja täynnä kihelmöivää odotuksen tunnetta. Syntymäpäivät olivat aina olleet heidän perheessään aivan erityisiä päiviä. Sankari herätettiin laulaen ja hänelle kannettiin aamiainen vuoteeseen. Eikä mitä tahansa aamiaista, vaan lempisellainen. Ninni toivoi yleensä berliininmunkin, sipsejä ja kaakaota. Niin tänäkin vuonna.

Mutta nyt aamiaista ei näkynyt missään. Ei myöskään lah-

joja eikä niiden antajia. Talossa oli hiirenhiljaista. Ninni laski sataan peiton alla, ja jossain kuudenkymmenen kohdalla häntä oli alkanut kiukuttaa. Nyt hän oli raivoissaan. ”Ihan sama”, hän totesi, hyppäsi sängystä ja riisui yöpaidan. Hän kiskoi pikaisesti Hello Kitty -hellemekon päälleen, sipaisi pitkään tukkaansa ponnarin ja vetäisi verhot syrjään.

”Kammottava ilma, sataisipa vettä”, Ninni mutisi puoliääneen katsellessaan aurinkoista pihamaata ja vaaleanvihreää kesäkuista luontoa. Hän käännähti kannoillaan, tömistä koväänisesti huoneestaan yläkerran käytävään ja syöksyi Niklaksen huoneeseen ollen varma, että pikkuveli kuorsasi siellä edelleen, mutta pettyi, kun ei löytänyt ketään. Sitten hän hyppi rappuset alakertaan tasajalkaa.

”HUOMENTA!” Ninni huusi, ja kun ei saanut vastausta, näytti kieltä eteisen peilistä näkyvälle itselleen ja maleksi keittiöön.

Silloin hän haistoi kahvin. Isä oli keittänyt kahvia, kuten teki aina ensimmäiseksi aamuisin. Mutta kahvipannu oli pois, sitä ei näkynyt missään.

”Kummallista”, Ninni ajatteli ja katseli ympärilleen. Kaikki muu keittiössä näytti olevan kohdallaan. Hänen vanhempiensa makuuhuone oli tyhjillään, sänky pedattuna kuin kukaan ei olisi siinä nukkunutkaan. Vasta olohuoneeseen tullessaan hän tajusi, että kaihtimet olivat edelleen kiinni niin kuin yöllä. Olivatko hänen vanhempansa ja veljensä siis vain kadonneet salaperäisesti yön aikana? Entä jos koko perhe oli siepattu avaruuteen? Paavo oli sanonut, että sellaista tapahtuu.

Ninni seiso i kummastellen keskellä olohuonetta ja huusi kerran äitiä. Ei mitään. Nyt jo sekä vähän peloissaan että ymmällään hän ryntäsi läpi olohuoneen ja avasi oven lasitetulle terassille vetäen keuhkonsa täyteen ilmaa uutta huutoa varten. Kiljahdus juuttui kuitenkin kurkkuun, sillä perhe loikkasi tuoleistaan pystyyn kamalasti kirkuen ja alkoi laulaa:

”PALJON ONNEA VAAN, PALJON ONNEA VAAN, PALJON ONNEA VAA-AAN, PALJON ONNEA VAAAAAAN!”

Kaikki syöksyivät halaamaan Ninniä.

Ninni sekä säikähti että hämmästy i niin, ettei hetkeen voinut kuin seisoa pökkelönä muiden parveilla hänen ympärillään. Vähitellen hän tajusi, mitä oli tapahtunut ja hänen kiukkunsa haihtui. Pöydällä oli kauniita lahjapaketteja ja ihana vaaleanpunainen täytekakku. Terassin poikki oli ripustettu ”Happy Birthday” -nauha ja ilmapalloja ja serpentiiniä oli viiritetty kaikkialle.

”Te... te senkin riiviöt!” hän huusi ja nyrkkeili hetken Niklaksen kanssa ja antautui sitten vanhempiensa halattavaksi.

”Onnea kulta”, äiti sanoi, ”joku taisi vähän aikaa sitten toivoa yllätysjuhlia, muistatko?” Ai niin, Ninni ajatteli ja epä määräinen nolo olo valtasi hänet hetkeksi. Sitten isä kuitenkin kaappasi hänet karhumaiseen syliinsä ja nolous unohtui hetkessä.

”Avaa mun paketti ekaks”, vaati Niklas kärsimättömänä ja kiskoi Ninniä irti isästä. Nikke antoi Ninnille rypyyisen paketin,

jossa oli teippiä enemmän kuin lahjapaperia. Tänne se teippi siis eilen illalla hävisi, Ninni ajatteli, kun yritti saada paperin auki. Paketista löytyi uusi kello Ninnin polkupyörään.

”Kiitos, ihana!” Ninni huudahti nähdessään punaisen soitokellon, johon oli maalattu eläin, joka muistutti hämmästyttävästi sekä marsua että kanaa.

”Se on petsoppi. Mä oon ite tuunannu sen”, Nikke kehui ja hyppi tasajalkaa, ”äiti voidaanko me ottaa jo kakkua?”

”Päivänsankari aloittaa”, äiti sanoi, ”sitä paitsi Ninni ei ole avannut vielä kaikkia lahjojaan.”

Niklas vajosi korituoliin nälkäänsä valittaen, kun Ninni istahti terassille aurinkoon lahjoja avaamaan. Isän paketista paljastui radiopuhelimet.

”Näitä te saatatte tarvita tuolla metsässä, kun leikitte.”

Ninni antoi ison tyytyväisen halauksen isälleen sekä puhelimet veljelleen tutkittavaksi ja kävi avaamaan äidiltä saamaansa lahjaa.

”Kirja”, Ninni ajatteli mielessään huokaisten. Vaikka Ninni piti lukemisesta, ei äidin aina olisi tarvinnut antaa hänelle kirjaa. Mutta äiti uskoi lukemisen kehittävän ihmistä enemmän kuin minkään.

Inhoan kaikkea kehittävää, Ninni tuumi itsekseen. Silti hän hymyili urheasti repiessään lahjapaperia. Paketista paljastui vanha, kosteuden tahraama, ullakontuoksuinen kirja. Ninni ei voinut salata pettymystään.

”Kiitos”, Ninni sai sanottua. ”Tää on hieno. Mikä tää on?”

”No miltä näyttää?” äiti kysyi Ninniltä ja kurottui ottamaan

pöydältä kameran.

”Äiti, miksi sä annoit Ninnille homeisen kirjan synttärilahjaksi?” Nikke huusi Ninnin korvan juuressa. Hän oli tullut uteliaaksi.

”Nikke pliis, älä huuda mun korvaan!” Ninni puuskahti harmissaan sekä lahjasta, että Niken huutamisesta.

”Äiti, mikä tää on? Onks tää mummon vintiltä?” Ninni kyseli äidiltään, joka alkoi räpsiä kuvia lapsista näiden ihmetellessä äidin antamaa kirjaa.

”Se on aivan erityinen kirja”, äiti sanoi linssin takaa, ”olen itse saanut sen lahjaksi saman ikäisenä kuin sinä, Ninni.”

Ninnin silmäillessä kirjan takakantta äiti alkoi kertoa maldaltaen äänensä melkein kuiskaukseksi.

”Tuo kirja on lumottu. Sen sivut paljastavat lukijalleen salaisuutensa vain, jos tämä tekee juuri niin kuin kirja pyytää. Se on samalla runokirja”, äiti kertoi. Ninni ja Niklas tuijottivat äitiään ja sitten kirjaa.

”Öö, okei. Mitä tapahtuu, kun tämän kirjan avaa?” Ninni kysyi ja oli jo vähän utelias.

”Seikkailu alkaa”, äiti sanoi ovelan näköisenä, ”siksi toivon, että avaat sen vasta kun ollaan syöty aamiaista ja kakkua. Käykäähän pöytään”.

2

Tukevan kinkkuvoileipääamiaisen ja ison kinuskikakkupalan jälkeen Ninni ja Niklas palasivat tutkimaan Ninnin lahjoja. Niklas räpläsi radiopuhelimia, kunnes juoksi etsimään isäänsä ja paristoja. Ninni hypisteli varovasti äidiltä saamaansa kirjaa. Sen etukannessa luki ”A.K. Värri, Lumottu Metsä. Kesälukemisto seikkailunhaluisille lapsille.”

”Jep”, ajatteli Ninni ei niin hirveän vakuuttuneena, sillä hänelle kirjan ulkoasun antama ensivaikutelma oli tärkeä. Niin tärkeä, ettei ikivanha homeenhajuinen kesälukemisto oikein houkutellut edes avaamaan itseään. Mutta sitten hän kuuli talon sisältä, kuinka hänen äitinsä pidätteli Niklasta ja kuisutteli pojalle:

”Shh... anna Ninnin olla nyt hetki, haluan, että hän tutustuu kirjaan ihan rauhassa”.

”Eikä, mä HALUUN MENNÄ”, Nikke yritti, mutta äiti suosutteli hänet etuovesta ulos vaatien samalla, että Nikke kertoo hänelle heti aivan kaiken radiopuhelimien sielunelämästä.

Ninni keskittyi kirjaan. Mikä siinä nyt oli niin ihmeellistä,

Salaperäiset tapahtumat saivat alkunsa sinä päivänä, kun Ninni täytti yksitoista. Päivä tuntui erilaiselta jo heräämisestä lähtien.

Syntymäpäivälahjaksi saatu vanha kirja tuntui puhuvan Ninnille, ja sen sivut aukesivat itsekseen.

Hei! Tulithan sinä vihdoin.
Olen odottanut sinua jo kauan.

Kirjan innoittamina Ninni ja tämän ystävä Paavo lähtevät metsäseikkailulle, josta ei puutu yllätyksiä.

Matkaan mahtuu vatsasta puhuva kivi, muurahaisarmeija ja pyöräilevä kummitus... vai miten se menikään? Yön pimeydessä Ninni ystävineen selvittää huiman mysteerin, jossa rohkeus on koetuksella.

85.12

Kannen suunnittelu:
Kannen kuvat: Morguefile.com

978-952-3304-70-3